

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 245

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 martie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE				
45.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 120/2004 privind suplimentarea numărului de posturi aprobat Ministerului Public	2		
132.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 120/2004 privind suplimentarea numărului de posturi aprobat Ministerului Public	2		
★				
46.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2005 pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor	3		
		133.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2005 pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
			Decizia nr. 90 din 10 februarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. 1 din Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare	4-6
			Decizia nr. 124 din 1 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 334 din Codul de procedură penală.....	6-8

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 120/2004 privind suplimentarea numărului de posturi
aprobat Ministerului Public**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120 din 24 noiembrie 2004 privind suplimentarea numărului de posturi aprobat Ministerului Public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.142 din 2 decembrie 2004.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 17 martie 2005.
Nr. 45.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 120/2004 privind suplimentarea
numărului de posturi aprobat Ministerului Public**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 120/2004 privind suplimentarea numărului de posturi aprobat Ministerului Public și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 16 martie 2005.
Nr. 132.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2005 pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2 din 27 ianuarie 2005 pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 1 februarie 2005, cu următoarele modificări și completări:

1. **La articolul 1 punctul 3, articolul 7 alineatul (1) va avea următorul cuprins:**

„Art. 7. — (1) Secretarii de stat și secretarul general răspund de organizarea și conducerea activității structurilor

coordonate, potrivit atribuțiilor și competențelor stabilite prin lege, hotărâre a Guvernului sau prin ordin al ministrului administrației și internelor.“

2. **La articolul 1 punctul 5, articolul 9 alineatul (4) va avea următorul cuprins:**

„(4) În exercitarea atribuțiilor legale, ministrul administrației și internelor emite ordine și instrucțiuni, care pot avea caracter normativ sau individual.“

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 17 martie 2005.
Nr. 46.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2005 pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2005 pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 16 martie 2005.
Nr. 133.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 90**

din 10 februarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. 1 din Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Dana Titian	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare, excepție ridicată de Gabriel Hulea în Dosarul nr. 4.089/2004 al Curții de Apel Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, Gabriel Hulea, personal și asistat de avocat Elena Băbușanu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. Astfel, arată că principiul egalității nu trebuie interpretat în sensul uniformității, așa încât, atunci când situațiile sunt obiectiv diferite, cum este cazul în speță, se justifică aplicarea unui tratament juridic diferit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 4.089/2004, **Curtea de Apel Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare**, excepție ridicată de Gabriel Hulea cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 17 din 16 ianuarie 2004, pronunțată de Tribunalul Bacău în Dosarul nr. 8.304/2003.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 15 din Legea nr. 80/1995 contravin principiului constituțional al egalității în drepturi, întrucât au un caracter discriminatoriu. În acest sens arată că, în mod contrar reglementărilor generale privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, textul de lege criticat permite acordarea concediului plătit pentru creșterea copilului până la vârsta de doi ani numai femeilor cadre militare active. Așa fiind, spre deosebire de toate celelalte categorii de salariați, cadrele

militare active bărbați nu pot beneficia de acest drept și, în consecință, ei sunt discriminați atât în raport cu persoanele civile, cât și cu femeile cadre militare active.

Curtea de Apel Bacău — Secția civilă apreciază că dispozițiile art. 15 din Legea nr. 80/1995, care prevăd acordarea concediului pentru îngrijirea copilului, sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor legale criticate. Astfel, în opinia sa, „stabilirea concediilor, în mod diferit, pentru persoanele — cadre militare active — față de cele care nu au acest statut, nu este generată de presupuse discriminări între cetățeni pe criterii arbitrare, ci se datorează specificului activității militarilor, care impune acestei categorii profesionale anumite obligații și interdicții“. Așa fiind, diferențierea între regimul juridic al asigurărilor sociale aplicabil cadrelor militare active, față de cel stabilit pentru asigurații care nu fac parte din această categorie, se justifică în mod obiectiv și rezonabil. În plus, amintește că formele de asigurări sociale publice sau private sunt, potrivit art. 47 alin. (2) din Constituție, prevăzute de lege. În fine, consideră că, în realitate, prin excepția ridicată, se solicită extinderea dispozițiilor legale criticate și la alte situații neprevăzute în textul art. 15 din Legea nr. 80/1995, dar reglementate de Legea nr. 19/2000, ceea ce excedează însă competența Curții Constituționale.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat este în contradicție cu dispozițiile Legii nr. 19/2000, care prevăd că asigurații sistemului public de pensii au dreptul la concediu și indemnizație pentru îngrijirea copilului bolnav, iar de această indemnizație beneficiază, opțional, unul dintre părinți, dacă solicitantul îndeplinește condițiile de stagiul de cotizare prevăzute de lege. În același timp, observă că, potrivit prevederilor art. 15 din Legea nr. 80/1995, dreptul la concediu pentru îngrijirea copilului se acordă pe baza dispozițiilor legale aplicabile pe plan național, astfel că, în opinia sa, principiul *specialia generalibus derogant* nu este aplicabil dispozițiilor criticate ca neconstituționale. În sfârșit, în virtutea art. 198 din Legea nr. 19/2000, la data intrării în vigoare a acestei legi,

orice dispoziție contrară prevederilor sale se abrogă. În consecință, consideră că art. 15 alin. 1 din Legea nr. 80/1995, care contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, nu mai este în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 din Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 20 iulie 1995, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora: *„Femeile, cadre militare în activitate, au dreptul la concediu de maternitate și la concediu pentru îngrijirea copilului, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale, pe baza dispozițiilor legale aplicabile pe plan național.*

De asemenea, femeile, cadre militare în activitate, beneficiază de pauze pentru alimentarea și îngrijirea copilului, precum și de alte drepturi prevăzute de lege pentru femeile salariate din administrația publică.”

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși autorul acesteia a atacat art. 15 din Legea nr. 80/1995 în întregul său, în realitate, critica sa se îndreaptă doar împotriva dispozițiilor primului alineat al acestui articol, dispoziții ce reglementează acordarea concediului pentru îngrijirea copilului. În consecință, Curtea urmează să examineze doar conformitatea prevederilor art. 15 alin. 1 din Legea nr. 80/1995 cu prevederile constituționale invocate.

Astfel, dispozițiile art. 47 alin. (2) teza întâi din Constituție consacră dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, la ajutor de șomaj și la alte forme de asigurări sociale publice sau private, prevăzute de lege.

Dreptul la concediu pentru îngrijirea copilului, drept a cărui reglementare este supusă controlului de constituționalitate, reprezintă una dintre formele de asigurări sociale la care se referă textul constituțional mai sus amintit.

Reglementarea acestui drept, inclusiv a condițiilor de exercitare, s-a realizat prin Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, lege-cadru în materie. Astfel, prin conținutul

art. 121 și 122 din această lege, dreptul la concediu și la indemnizația pentru creșterea copilului și pentru îngrijirea copilului bolnav este consacrat pentru toate categoriile de asigurați în sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, fără nici o distincție între diferitele categorii de asigurați.

Bineînțeles, legiuitorul este liber să instituie dispoziții derogatorii de la reglementările generale instituite prin legea-cadru, în privința anumitor condiții și criterii de acordare a unor drepturi de asigurări sociale ori în privința cuantumului și a modului de calcul ale acestora. Cu toate acestea, Curtea consideră că eliminarea completă a unor categorii de persoane de la beneficiul unei forme de asigurare prevăzută de lege pentru toate categoriile de asigurați nu se poate realiza fără a fi încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi. Această soluție vizează și dreptul de opțiune al părinților în ceea ce privește acordarea concediului pentru îngrijirea copilului și a indemnizației aferente.

În ceea ce privește cadrele militare în activitate, Curtea observă că, într-adevăr, sub aspectul condițiilor de încadrare, al atribuțiilor, al drepturilor, al incompatibilităților și al interdicțiilor, acestea se află într-o situație diferită față de celelalte categorii de salariați. Cu toate acestea, în calitate de asigurați, cadrele militare în activitate nu se deosebesc de celelalte categorii de asigurați, astfel că instituirea unui tratament juridic diferențiat, care îi privează pe aceștia de beneficiul unei forme de asigurare socială prevăzute de lege pentru toate persoanele asigurate apare ca fiind discriminatorie.

Având în vedere că dreptul la concediu pentru îngrijirea copilului este acordat, potrivit textului de lege criticat, doar femeilor cadre militare în activitate, cu excluderea celuilalt părinte, tot cadru militar, Curtea apreciază că art. 15 alin. 1 din Legea nr. 80/1995 trebuie analizat și din prisma egalității de tratament juridic pe care statul nostru trebuie să o asigure între femei și bărbați. În acest sens, apare ca relevantă soluția pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Schuler-Zraggen contra Elveției* (1993), când s-a statuat că egalitatea sexelor este un scop important al statelor membre ale Consiliului European și numai considerente foarte puternice pot conduce la aprecierea că instituirea unui tratament diferențiat este compatibilă cu Convenția. Mai mult, Curtea de la Strasbourg a subliniat necesitatea unei justificări obiective și raționale în instituirea unui astfel de tratament.

Curtea Constituțională apreciază că, în cazul textului de lege supus controlului de constituționalitate, considerentele avute în vedere de legiuitor nu pot fi considerate ca fiind îndeajuns de puternice pentru a justifica, în mod obiectiv și rațional, instituirea unui tratament diferențiat între femeile și bărbații, cadre militare în activitate, cu prilejul acordării concediului pentru îngrijirea copilului. Aceasta, cu atât mai mult cu cât ambele categorii de persoane au același statut profesional, ceea ce conduce la concluzia că singura justificare a diferenței de tratament se întemeiază pe diferența de sex.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Hulea în Dosarul nr. 4.089/2004 al Curții de Apel Bacău — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 15 alin. 1 din Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 10 februarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 124

din 1 martie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 334
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 334 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Nedelcu în Dosarul nr. 1.854/2003 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 octombrie 2004, pronunțată în Dosarul 1.854/2003, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 334 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de inculpatul

Valentin Nedelcu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 334 din Codul de procedură penală, referitoare la schimbarea încadrării juridice în cursul judecății, sunt neconstituționale, deoarece încalcă următoarele prevederi din Legea fundamentală: ale art. 20, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3), privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11), privind prezumția de nevinovăție, ale art. 24 alin. (1), referitoare la dreptul la apărare, ale art. 124 alin. (1) și (2), referitoare la înfăptuirea justiției, precum și ale art. 131 alin. (1), privind rolul Ministerului Public. De asemenea, autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 334 din Codul de procedură penală contravin și prevederilor art. 6 paragrafele 1, 2 și 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În susținerea excepției se arată că prevederile art. 371 din Codul de procedură penală stabilesc limitele în care instanța trebuie să desfășoare judecata cauzei, iar stabilirea acestor limite se realizează exclusiv de procuror prin rechizitoriu. În opinia autorului excepției, schimbarea încadrării juridice date faptei prin actul de sesizare a instanței aduce atingere dreptului inculpatului la apărare și îl pune pe judecător într-o situație de incompatibilitate, întrucât acesta își exprimă părerea cu privire la soluția care ar putea fi dată în cauză, contrar dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Codul de procedură penală.

Tribunalul București — Secția I penală și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile Legii fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că susținerile autorului excepției privind neconstituționalitatea prevederilor art. 334 din Codul de procedură penală sunt neîntemeiate, deoarece aceste dispoziții de lege au rolul de a garanta aflarea adevărului sub toate aspectele, pe bază de probe, potrivit principiului aflării adevărului în procesul penal (art. 3 din Codul de procedură penală). De asemenea, arată că punerea în discuție a schimbării încadrării juridice în cursul judecării nu este atributul exclusiv al instanței de judecată, astfel cererea privind schimbarea încadrării juridice este unul dintre mijloacele de apărare aflate la dispoziția inculpatului, existând posibilitatea ca prin acest mijloc să se creeze o situație mai ușoară inculpatului. În sfârșit, Guvernul apreciază că prevederile art. 334 din Codul de procedură penală asigură toate garanțiile necesare unui proces echitabil și exercitării dreptului la apărare, fiind în acord și cu dispozițiile art. 6 paragrafele 1, 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere prevederilor art. 21 alin. (3) și ale art. 20 alin. (1) din Legea fundamentală, raportate la dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu înlătură posibilitatea inculpatului de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Totodată, arată că imparțialitatea judecătorului nu este afectată atunci când la propunerea unei părți sau a procurorului, conform procedurii stabilite de lege, instanța dispune schimbarea încadrării juridice a faptei inculpatului, întrucât orice hotărâre adoptată se fundamentează pe aprecierea probelor existente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 334 din Codul de procedură penală, care au

următorul conținut: *„Dacă în cursul judecării se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau eventual amânarea judecării, pentru a-și pregăti apărarea.”*

În esență, se contestă constituționalitatea prevederilor art. 334 din Codul de procedură penală, prin aceea că sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 20, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3), privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11), privind prezumția de nevinovăție, ale art. 24 alin. (1), referitoare la dreptul la apărare, ale art. 124 alin. (1) și (2), referitoare la înfăptuirea justiției, precum și ale art. 131 alin. (1), privind rolul Ministerului Public. În susținerea excepției autorul acesteia arată că dispozițiile art. 334 din Codul de procedură penală contravin principiului stabilit în art. 317 din Codul de procedură penală, referitor la obiectul judecării. De asemenea, în argumentarea excepției de neconstituționalitate se invocă și încălcarea prevederilor art. 6 paragrafele 1, 2 și 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată ca fiind neîntemeiată susținerea autorului excepției, conform căreia dispozițiile art. 334 din Codul de procedură penală contravin principiului stabilit în art. 317 din Codul de procedură penală, referitor la obiectul judecării. Potrivit prevederilor art. 317 din Codul de procedură penală, noțiunea de obiect al judecării vizează numai persoana inculpatului și faptele pentru care este trimis în judecată, aspecte precizate fie prin rechizitoriu, fie prin plângerea prealabilă a persoanei vătămate adresată direct instanței de judecată. Rezultă că instanța de judecată nu este ținută de încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare. Dispozițiile art. 317 din Codul de procedură penală au rolul de a stabili competența funcțională a instanțelor judecătorești, instituind principiul potrivit căruia instanța nu se sesizează din oficiu în ceea ce privește fapta și persoana inculpatului.

Pe de altă parte, se constată că schimbarea încadrării juridice a faptei este un act procesual necesar în cazurile în care rechizitoriul a reținut din eroare o anumită încadrare sau atunci când în cursul judecării apar elemente noi de natură să determine o altă încadrare juridică decât cea dată prin actul de sesizare a instanței.

Inițiativa schimbării încadrării juridice a faptei, indiferent dacă are loc în fața primei instanțe sau în judecarea căilor de atac, aparține instanței de judecată, părților, precum și procurorului. Acest drept al părților și al procurorului de a solicita instanței modificarea cadrului procesual rezultă din prevederile art. 301 alin. 1 din Codul de procedură penală, normă de aplicație generală, conform căreia, *„În cursul judecării, procurorul și oricare dintre părți pot formula cereri, ridica excepții și pune concluzii”*.

Dispoziția legală criticată impune instanței obligația de a pune în discuție noua încadrare și de a atrage atenția inculpatului că are dreptul să ceară acordarea răgazului necesar pentru a-și pregăti apărarea. Sub acest aspect se reține că aceste obligații care incumbă instanței

judecătorești reprezintă veritabile garanții ale dreptului la apărare și ale dreptului la un proces echitabil.

Totodată, susținerea autorului excepției, în sensul că dispozițiile art. 334 din Codul de procedură penală aduc atingere independenței și imparțialității instanței de judecată, este de asemenea neîntemeiată. Se constată că prevederile legale criticate nu numai că nu îngăduiesc independența și imparțialitatea instanței, ci, dimpotrivă, acestea sunt expresia principiului consacrat de art. 124 alin. (3) din Constituție, conform căruia „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”. Astfel, instanța judecătorească, în virtutea rolului său activ, consacrat de art. 4 din Codul de procedură penală, are obligația de a pune în discuția părților o nouă încadrare juridică, ori de câte ori în cursul judecării se consideră că încadrarea dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată. Sub acest aspect imparțialitatea judecătorului nu este afectată atunci când, la propunerea unei părți sau a procurorului, conform procedurii stabilite de lege, dispune schimbarea încadrării juridice a faptei inculpatului, întrucât orice hotărâre adoptată se fundamentează pe aprecierea probelor existente în cauză. Cu acest prilej instanța nu își exprimă părerea cu privire la soluția care ar putea fi dată în cauză, așa cum pretinde autorul excepției, ci face aplicarea principiilor procesual penale, în special a principiului aflării adevărului. Schimbarea încadrării juridice apare ca necesară tocmai pentru a se asigura o soluționare corectă a cauzei, în cadrul unui proces echitabil.

În aceeași ordine de idei se constată că, pentru motivele arătate mai sus, nu se poate reține nici încălcarea

prevederilor art. 20 din Constituție raportate la dispozițiile art. 6 paragrafele 1, 2 și 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, textele legale criticate fiind în deplină concordanță cu principiul fundamental privind dreptul persoanei la un proces echitabil.

Prevederile art. 334 din Codul de procedură penală nu contravin nici principiului prezumției de nevinovăție, întrucât prin schimbarea încadrării juridice instanța nu se pronunță asupra existenței faptei și a vinovăției inculpatului. Așadar, nu se poate vorbi de pronunțarea unei soluții în procesul penal.

Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 334 din Codul de procedură penală față de art. 131 alin. (1) din Legea fundamentală, privind rolul Ministerului Public, se constată că acestea nu au relevanță în cauză.

De altfel, dispozițiile normative criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, concretizat în Decizia nr. 83 din 14 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 10 aprilie 2002. Chiar dacă, în soluționarea acestei excepții, Curtea a examinat constituționalitatea art. 334 din Codul de procedură penală în raport cu alte prevederi din Legea fundamentală decât cele invocate de autorul excepției de față, instanța de contencios constituțional a analizat textul criticat și din perspectiva încălcării dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, precum și a atingerii independenței și imparțialității instanței de judecată, stabilind că acestea nu sunt nesocotite.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 334 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Nedelcu în Dosarul nr. 1.854/2003 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 013445